

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

18. LISTOPADU 2007

Z obsahu:

Svatý Maxim Turínský
Katecheze
Benedikta XVI.
při generální audienci
31. října 2007
- strana 2 -

Služebník Boží
Dolindo Ruotolo
„Pojmenovali mě
Dolindo, to znamená
bolest...“
- strana 4 -

Důvěřujte mi!
Poselství, které Pán
Ježíš svěřil
P. Dolindu Ruotolovi
- strana 5 -

Má člověk děkovat
Bohu i v utrpení?
- strana 6 -

„Zemřu ve své klerice!“
S Michaelem Raggem
hovoří Maria Lozano
z Kirche in Not
o největším blahořečení
v dějinách Církve
- strana 8 -

Kříž odstranit?
- strana 10 -

Jak se snáší křesťanství
se zen-buddhismem?
- strana 11 -

Od „ducha“ koncilu
k „přízraku“ koncilu
- strana 12 -



*18. listopadu - posvěcení římských bazilik
svatých apoštolů Petra a Pavla*

Kopule baziliky sv. Petra v Římě

Na rozhraní mezi třetím a čtvrtým stoletím přispěl další církevní Otec rozhodujícím způsobem k šíření a upevnění víry v severní Itálii: byl to svatý Maxim, se kterým se jako turínským biskupem setkáváme v roce 398, rok po smrti svatého Ambrože. Zprávy o něm jsou však velmi kusé, kompletně se nám zachoval jeho soubor více než devadesáti *Řečí*. Vyplývá z nich hluboké a živé pouto biskupa s jeho městem, které svědčí o evidentní spojitosti mezi biskupskou službou Ambrože a Maxima.

Vstup do oblastí občanských problémů

V té době narušovala občanské soužití těžká napětí. Za těchto okolností se Maximovi podařilo sdružit křesťanský lid kolem své osoby pastýře a učitele. Město ohrožovaly potulné skupiny barbarů, kteří přišli východními průsmyky a rozšířili se až k západním Alpám. Proto byl Turín trvale strážěn vojenskou posádkou a stával se v kritických chvílích útočištěm obyvatel prchajících z venkova do městských center, kde byla zajištěna ochrana. Maximovy intervence za této situace svědčí o úsilí reagovat na občanský úpadek a rozvrat. I když je obtížné určit z *Řečí* sociální složení jejich adresátů, zdá se, že Maximova kázání – abychom se vyhnuli riziku nic neříkající vágnosti – se obracela zvláštním způsobem k vybranému jádru křesťanského společenství v Turíně, které sestávalo z bohatých vlastníků pozemků, kteří měli své majetky na turínském venkově a domy ve městě. Byla to skvělá pastorační volba biskupa, který spatřoval v tomto druhu kázání nejúčinnější prostředek, jak zachovat a upevnit své vlastní sepětí s lidem.

Pro ilustraci tohoto zaměření Maximovy služby v jeho městě chtěl bych uvést jako příklad *Řečí* 17 a 18, věnované trvale aktuálnímu tématu, totiž bohatství a chudobě v křesťanských

Svatý Maxim Turínský

společenstvích. I v tomto směru bylo město zatíženo těžkým napětím. Bohatství někteří lidé



hromadili a skrývali, „jeden nemyslí na potřeby druhého“, konstatuje biskup ve své sedmnácté řeči. „Takže mnozí křesťané nejen že nerozdávají ze svého, ale ještě uchvacují, co patří druhým. Nejenže, jak pravím, nevez-

mou své peníze a nepřinesou je k nohám apoštolů, ale ještě odtažují od nohou kněží své bratry, kteří hledají pomoc.“ A uzavírá: „V našem městě je mnoho hostů a poutníků. Dělejte to, co jste slíbili,“ – s odvoláním na víru – „aby vám nebylo řečeno to, co bylo řečeno Ananioví: – Neobelhali jste lidi, ale Boha“ (*Řeč* 17,2–3).

Neúprosný k zlořádům

V následující *Řeči*, osmnácté, vypaluje Maxim znamení hanby běžným formám kořistění z cizího neštěstí. „Pověz mi, křesťane,“ tak biskup oslovuje své věřící, „proč sis vzal kořist, kterou zanechali lupiči? Proč jsi zanesl do svého domu »zisk«, jak se domníváš, roztrhaný a otrávený?“ „Snad proto,“ pokraču-

je, „říkáš, žeš to nakoupil, a tak si myslíš, že se vyhneš obvinění z lakoty. Ale to není způsob, jakým je možno kupovat a prodávat. Je dobré takto kupovat, ale v době míru kupovat to, co někdo prodává svobodně, nikoliv v době drancování to, co bylo uloupeno... Jednej tedy jako křesťan a občan, který kupuje, aby zaplatil“ (*Řeč* 18,3). Podle jeho pohledu žít křesťanským životem znamená přijímat také občanské povinnosti. A zde naopak kdekteřý křesťan „místo aby žil ze své práce, uchvacuje cizí kořist se zuřivostí šelmy“, která „závidí svému sousedovi, která se každý den snaží ukousnout z hranic toho druhého, zmocnit se plodů, a ani mu nepřipadne, že se podobá ani ne tak lišce, která rdousí slepice, ale spíše vlku, který se vrhá na vepře“ (*Řeč* 41,4).

Účinný „záskok“ za nefungující instituce

S ohledem na moudré počinání v sebeobraně, které převzal od Ambrože, aby ospravedlnil svou pověstnou iniciativu vykupovat válečné zajatce, vystupují jasně historické změny, které nastoupily ve vztahu biskupa k civilním úřadům. S podporou tehdejší legislativy, která nabádala křesťany, aby vykupovali vězně, Maxim se v době otřesené občanské autority římského císařství cítil plně oprávněný, aby uplatňoval v tomto smyslu z vlastní moci kontrolu nad městem. Tato moc se asi stávala stále širší a účinnější, až zcela nahrazovala chybějící úřady a občanské instituce. V této souvislosti se Maxim nejen snažil rozdmýchat ve věřících tradiční lásku k městské *vlasti*, ale vyhlašuje také přísnou povinnost, pokud jde o placení daní, třeba se mohou zdát jakkoliv tíživé a nepříjemné (*Řeč* 26,2). Zkrátka tón a ráz *Řečí* předpokládají zesílené vědomí politické odpovědnosti biskupovy ve specifických historických okolnostech. On je

Pokračování na str. 7

Editorial

V Ježíšově varovné řeči o budoucnosti chrámu se pozoruhodně prolínají prorocktvi, vztahující se k nadcházející zkáze Jeruzaléma, s popisem konečného soudu nad světem. Zkáza Jeruzaléma se tak stává obecnějším symbolem ještě jiných dočasných Božích soudů nad národy. Izrael čeká nepředstavitelné soužení, ale to se týká svým způsobem i nás. Z výmluvných slov Páně o nešťastnících, které dal pobít Pilát, i o dalších, na které se zřítíla věž v Siloe, vyplývá zcela nesporně, že i my musíme počítat s Božími výstrahami a tresty, které na sebe svoláváme, pokud neplníme vůli Boží, ani nekonáme pokání.

Hrůzy spojené s dobytím a zničením Jeruzaléma jsou obrazem oněch ještě mnohem horších konců, jakých se můžeme dočkat. Pán ve své předpovědi tyto pohromy nijak nepřikrašluje. Na jeho výstrahu: „...všichni podobně zahynete!“

si můžeme vzpomenout na neobyvatelných pustinách, pod kterými jsou pohřbeny zbytky dávných kvetoucích civilizací, nad vykopávkami pod Vesuvem, nebo v oblastech zpusošených stále častějšími přírodními katastrofami.

Při pohledu na jejich důsledky nám připadá, jako by příroda, která je k nám jindy a jinde štědrá, pojednou vybočila ze svého řádu. Náhle se k nám chová nepřátelsky, zcela jinak, než jak to očekáváme a jak s tím počítáme. Pravdou je, že to opravdu není ona doba, v jaké svět vyšel z Boží stvořitelské ruky. Je to tvárnost tvorstva poškozeného a narušeného prokletím, které způsobuje hřích lidí. „Skrze hřích přišlo na svět utrpení a smrt.“ Každým hříchem dáváme pravdu satanovi a vpouštíme ho do svého světa, aby si ho podrobil a pak zde působil své zlo. „Všechno tvorstvo sténá kvůli tomu, který je podrobil.“ -ls-

Doba velkých znamení

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Já vám dám výmluvnost i moudrost.

Dnes tě Pán očekává v jeruzalémském chrámě. Ježíš zatím mlčí, jako by ti chtěl dát čas, aby ses mohl rozhlédnout v tomto jedinečném a nádherném stavebním skvostu, kde vyvolený národ vzdává chválu Hospodinu. Tvůj Pán již jako chlapec osvědčil, jak velice ctí toto vyvolené místo svého Otce, a setrval v něm tři dny, i když tím způsobil bolest své milované Matce. Ale i když k tomuto chrámu připojíš všechny svatyně světa, v nichž sám Ježíš skutečně a živě přebývá a čeká na své věrné, a představíš je nadšeně Pánu, na všechn svůj obdiv uslyšíš šokující ortel: *Nezůstane tu kámen na kameni a všechno, co vidíš, bude zbořeno.*

A nejen chrámy, všechno bude zničeno. Jak se s tím vším vyrovnat? To, co je ve skutečnosti jen nedokonalým obrazem Boží velebnosti, ztratí i pro tebe svůj smysl v tom okamžiku, kdy začneš vidět Boha tváří v tvář. Nediv se tedy, že nebudou ušetřeny ani ty nejkrásnější chrámy a svatyně. *Pán Bůh vsvětlý už nebude potřebovat chrámy z kamene, protože v novém Jeruzalémě to bude sám Beránek, kdo bude jeho chrám⁽¹⁾. Svůj význam ztratí nejen všechny svatyně, ale i slunce a měsíc, nebude již třeba světla lampy nebo světla slunce: Bůh sám tě bude ozařovat⁽²⁾.*

Ale pro nic z toho, co nenávratně skončí, se nemusíš rmoutit. Zahyne to, co ztratí svou cenu, a pak již nebude nic, co by mohlo stát mezi tebou a Bohem. Nebude to tedy ani v nejmenším pro tebe ztráta. Naopak, poznáváš z toho, jak nesmírně si tě Otec cení. Zatímco ze všeho, co vidíš, nezůstane kámen na kameni, z tvé hlavy se ani vlas neztratí. I když se ti bude nejdříve zdát, jako by s viditelným světem chtěl rozdrtit i tebe, ve skutečnosti tě jen očistí, protože *k němu nic poskvrněného nevejde⁽³⁾. Ona všeobecná záhuba všeho kolem tebe bude naopak tvým konečným vysvobozením, při kterém se máš vzpřítit a zvednout svou hlavu⁽⁴⁾. Nezbude tu nic, co by tě mohlo odvádět od tvého Boha a Spasitele, a také nic, co by ti mohlo působit bolest nebo strast.*

Když to budeš mít před očima den co den, budeš stále zřetelněji pociťovat, jak provizorní a dočasná je toto pozemské obydlí, a poroste v tobě touha spočinout definitivně v Tom, který je vším. Pros Ducha

Svatého, aby tě naučil za vši pozemskou krásou a nádherou, která tě uchvacuje, vidět duchovním zrakem Tvůrce všech hodnot a Krásu samu, abys nepřilnul a neulpíval na ničem, co je nyní v době tvé tělesné sputanosti jen dočasným náznakem a stínem Nejvyššího.

Patření na jeho tvář je navěky odepřeno Zlému, který jednou ve své zpupnosti Boha odmítl. Proto ti nepřítel tuto důstojnost a možnost tak nepřeje a závidí. V jeho pýše mu zbyla jen jediná radost: připravit tě o zaslíbenou radost v Bohu. Chce ponížit Boha tím, že to, co je pomíjivé, zveličuje v tvých očích, jako by to bylo věčné. Toho, kdo mu věnuje svou pozornost, naučí brzy hledat svou velikost v tom, co si sám vymyslí, vytvoří a zamiluje místo svého Pána a Boha. Kdo se zahledí jen do sebe a svých výtvorů, chrání si ten svůj malý vratký svět a nechce vůbec připustit, že by mohlo být něco jiného a nekonečně většího. Taková představa ho naplňuje přímo hrůzou, protože při ní se hrouť jeho svět.

Proto se nediv, že ďábel a jeho spojenci nenávidí všechno a všechny, kdo tuto jejich apoteózu zpochybňují a ohrožují. Tvůj Pán tě předem varuje, že tě budou nejdříve falešní proroci přesvědčovat, abys přistoupil na jejich „pravdu“. Když však vytrváš, abys zachránil svou duši, může dojít k tomu, že tě budou pronásledovat a vztáhnou na tebe ruce. Čím více se blíží čas tvého vysvobození, tím více se budou snažit, aby tě uchvátili. Nesmí tě překvapit, když najdeš mezi nimi i ty, kteří s tebou sedávali u jednoho stolu. Drž se věrně svého Pána, abys včas rozpoznal jejich lži a *nechodil za nimi. Povedou sice obdivuhodné řeči, ale ve skutečnosti žijí nepořádně a jsou zaměstnání věcmi, které jim nepřisluší. Z toho, co není od Pána, nezůstane ani kořen ani větev.*

Vyprošuj si milost, abys uměl přijímat soužení posledního času s vděčností jako příležitost *vydávát svědectví. Obětuj Pánu svá utrpení za všechny ty, kteří ti je působí, a vyprošuj pro ně od něho milosrdenství. Snad se jim dostane včas milosti a opravdového poznání, aby i oni mohli získat svůj život a aby onen den, který přijde jako planoucí pec, je nespálil jako strniště spolu se všemi zpupnými, kteří páchají nepravostí.*

Pane, přijď brzy *spravovat svět ve spravedlnosti a národy podle práva!*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Zj 21,22; ⁽²⁾ Zj 22,5; ⁽³⁾ Zj 21,26; ⁽⁴⁾ Lk 21,38;

⁽⁵⁾ resp. žalm 97

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,19–20a

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámost se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí – praví Hospodin zástupů – že po nich nezůstane kořen ani větev. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2. čtení – 2 Sol 3,7–12

Bratři! Víte, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám sami sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnání věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

Evangelium – Lk 21,5–19

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: ‚Já jsem to!‘ a ‚Ten čas je tady!‘ Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi.

Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagogám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši.“

„**P**ojmenovali mě Dolindo, to znamená bolest...“ to jsou jeho slova, jimiž vysvětluje své neobvyklé jméno, které mu vymyslel a přirkl jeho otec při křtu. V tom jménu byl program celého jeho života, který tak otec nevědomky předurčil svému páteému z jedenácti dětí.

Dolindo se narodil v Neapoli 6. října 1882 otci Rafaelovi Ruotolo, inženýru matematikovi, a Sylvii Valle, která pocházela z neapolské a španělské šlechty. Bolest pro předznamenáno se dostavila velice záhy. Již v 11 měsících musel podstoupit operaci ruky kvůli jedné vadné kůstce a záhy následoval další zákrok kvůli nádoru na tváři, který ohrožoval žlázy.

Početná rodina, hubené příjmy a lakota otce způsobily, že rodina trpěla hladem a nedostávalo se na oblečení a na obuv. O svém nelehkém životě vypráví v autobiografii, která vyšla ve dvou svazcích pod titulem „Pojmenovali mě Dolindo, to znamená bolest...“. Vypráví, že v domě vládla mimořádná strohost otce, který ho mimo jiné nepustil do školy a vyučoval ho sám ve čtení a psaní.

V roce 1896 se rodiče pro svůj příliš rozdílný charakter rozešli a Dolindo s bratrem Eliášem začali navštěvovat školu kněží misionářů Panny Marie na ulici Vergini. Po třech letech koncem roku 1899 byl přijat do noviciátu a v květnu 1901 přešel do studentátu misijních kněží, kde strávil čtyři roky.

V roce 1903 požádal, aby byl poslán do Číny jako misionář. Řádový představený mu odpověděl: „Bůh vám dal tuto touhu, aby vás připravil na utrpení a na apoštolát. Budete mučedníkem, ale mučedníkem srdce, nikoliv krve. Zůstaňte zde a už o tom nemluvte.“

1. června 1901 složil řeholní sliby a 24. června 1905 přijal kněžské svěcení. Svou první mši svatou sloužil následujícího dne za asistence svého brat-

ra Eliáše, který již byl také knězem. Byl jmenován učitelem gregoriánského zpěvu a profesorem kleriků papežské školy.

Život tohoto kněze byl protkáno tolika bolestnými epizodami, že mu nescházelo příležitosti k umrtvování a ty ho zocelovaly, aby nereptal a přijímal všechno jako projev zvláštní Boží pozornosti, která ho připravuje na to, co ho teprve čeká.



P. Dolindo Ruotolo

Působil v Tarantu společně s jedním knězem, který s ním jednal velmi nelaskavým způsobem a shazoval ho před žáky, u nichž už tak jako tak byly značné problémy s kázní. Proto byl přemístěn z Taranta do Molfetty, aby zde působil jako vyučující a učitel gregoriánského zpěvu. Strávil zde šest měsíců, zotavil se zde na duchu, ale stěžoval si, že zde nemá každý den ona umrtvování, která se pro jeho duši stala tak nezbytná, aby je mohl předkládat trpícímu Kristu.

Ale již 3. září 1907 se sly nepochopení a bolesti proti otci Dolindovi doslova spikly. Pater Volpe, který byl přeložen do Catanie, požádal Dolinda, aby zpracoval posudek na jednu mladou ženu jménem Serafina, která měla údajně charisma vidění a měla již jedno pozitivní dobrozdání od P. Volpeho. Že-

na přijela do Giovinazza v blízkosti Molfetta a otec Dolindo měl možnost ji po osm dní zpozívat, osobně kontrolovat a sledovat během extáze. Jeho dojem byl pozitivní, a to i přesto, že dotyčná žena trvala na tom, že měla zjevení Ducha Svatého v podobě dítěte.

Jeho zprávu postoupili hlavnímu představenému v Neapoli, pro kterého to, co bylo označeno jako vidění, znamenalo něco zcestného jako „vtělení Ducha Svatého“, a to znamenalo konec s P. Ruotolem. Jakékoliv vysvětlování bylo zbytečné a představený nabyt přesvědčení, že Dolindo podporuje herezi.

29. října 1907 ho povolali do Neapole, kde mu sdělili, aby se již nezajímal o mimořádná fakta ani o dotyčnou vizionářku z Catanie, a bylo mu zakázáno sloužit mši svatou. Totéž postihlo P. Volpeho. V domě Vergini se mu všichni vyhýbali jako exkomunikovanému. 4. prosince odejel do Říma, kde byl postaven před soud Posvátného officia, čtyři měsíce byl vyšetřován, ale nehodlal odvolat nic z toho, co napsal ve své zprávě, protože napsal jen to, co slyšel a viděl na vlastní oči, a proto nemohl porušit solidaritu se svým představeným P. Volpem. Byl suspendován a podroben psychiatrickému vyšetření, které potvrdilo jeho naprosté duševní zdraví. Suspenze byla zrušena a byl poslán do Neapole, aby ho zde vyloučili z řádu. Odešel 15. května 1908 se smrtí v duši a vrátil se



Kostel San Giuseppe dei Nudi

domů. Následovaly tři roky trápení všeho druhu, byl podroben exorcismu, pokládán za blázna, jeho případ ve velmi negativním světle přetřásl tisk, který všechno zkomolil a způsobil, že jak Dolindo, tak P. Volpe byli pokládáni za psance.

V této osamocení začal sám přijímat vidění, o kterých všechno napsal Gemmè Galgani. 22. prosince 1909 s ním Ježíš hovořil v sakristii. Odstěhoval se do Rossana v Kalábrii a odtud žádal za přispění známých prelátů, přátel a svědků svých nadpřirozených darů revizi svého případu. 8. srpna 1910 byl po dvou letech suspendován rehabilitován.

Ale již v prosinci 1911 byl znovu povolán do Říma, umístěn do zvláštního vězení pro kněze v Posvátném officiu a znovu poslán do Neapole. Pro nedostatek místa není možno popisovat všechno další strádání tohoto kněze. V roce 1921 byl znovu postaven před církevní soud, odsouzen a s ním byly odsouzeny i rozhovory, které vedl s Kristem. Kritiky jeho literárních a teologických děl byly velice ostré.

Definitivní rehabilitace se dočkal 17. července 1937. Nevyhýbaly se mu však ani potom bolesti a nepochopení v době, kdy působil jako diecézní kněz. Působil v Neapoli v kostele San Giuseppe dei Nudi, kde byl farářem jeho bratr Eliáš. Byl iniciátorem „Božího díla“, jehož cílem byla obnova eucharistického života, tj. osobní a uvědomělý styk věřících s živým Ježíšem, ochota dát se od něho vést a přetvořit, což pokládal za jediný lék proti tolikerému zlu, které postihuje jednotlivce a má negativní vliv na celý svět.

Kolem něho se sdružilo mnoho mladých a vysoce vzdělaných lidí, kteří vytvořili dílo „Apoštolát tisku“ a všude šířili spisy

P. Dolinda. Jeho dílo obsahuje spisy od „Komentáře k Písmu svatému“, který má 33 svazků, až po díla z oblasti teologie, asketiky a mystiky, četné dopisy a autobiografii i křesťanskou nauku. Poutníci z Neapole, kteří přicházeli do San Giovanni Rotonda, aby zde poznali P. Pia, často od něho slyšeli: „Proč chodíte



P. Dolindo Ruotolo

za mnou, máte přece u vás P. Dolinda Ruotola. Jděte za ním, to je světec!“

V roce 1960 začala další variace. Mrtviční záchvat ochromil levou polovinu jeho těla, ale Dolindo píše od svého stolku dalších deset let listy svým „duchovním dcerám“. V listopadu 1970 vážně onemocněl. Lékaři marne zápasili s jeho zápallem plic. V předvečer svátku Posvěcení baziliky svatého Petra se jeho stav silně zhoršil. Požádal o svaté přijímání. P. Galasso mu udělil absoluci a podal Viatikum. V jeho pokoji se rozhostila vůně lilí, kterou vnímali všichni přítomní a chápali ji jako poslední znamení jeho svatosti. V 17 hod. 13 minut jako by náhle ožilo jeho tělo z pohledu na nebe. Zvedl se na svém lůžku, jako by šel vstříc nebeské Matce, které zasvětil svůj život a své dílo. Usmíval se úsměvem plným blaženosti a zbožnosti. Pak se jeho hlava sklonila na podušku. Celá Neapol šla v procesí, aby ho naposled pozdravila.

Odpočívá nyní v kostele San Giuseppe dei Nudi spolu se svým bratrem Eliášem. Jeho „duchovní dcery“ dále působí a vyučují v „Piccola Casa della Scrittura“.

*Ze Santi, beati e testimoni
přeložil -lš-*

Proč se tak staráte a znepokojujete? Přenechte mi starost o své záležitosti, a všechno se uklidní. V pravdě vám říkám, že každý úkon opravdové, hluboké a úplné důvěry vyvolá účinek, který požadujete, a obtížná situace se vyřeší. Důvěřovat mi neznámá se nejprve soužit, bouřit se, zoufat si a pak se teprve obrátit na mě v modlitbě plné neklidu, abych spěchal za vámi. Důvěřovat mi znamená změnit neklid v modlitbu. Důvěřovat mi znamená klidně zavřít oči své duše, odvrátit svou mysl od trápení a odevzdat se mi slovy: „Postarej se o to Ty!“, abych jednal jen já.

V rozporu s důvěrou je starost, zmatek, přemýšlení o důsledcích záležitosti. Je to podobný zmatek, jako když se děti domáhají, aby se matka postarala o jejich záležitosti, a přitom to chtějí zařizovat samy a překážejí tak svými nápady a vrtochy její práci. Zavřete oči a dovolu mi pracovat, zavřete oči a myslte jen na přítomnost a od budoucnosti se odvráťte jako od pokušení. Opřete se o mne a věřte v moji dobrorotu, a já vám přísahám při své lásce, že když v takovém postoji řeknete: „Postarej se o to Ty!“, já to zcela zařídím, potěším vás, uklidním a povedu.

A když vás musím zavést do života, který je jiným než ten, v jakém byste se rádi viděli, učím vás, nesu ve své náruči, způsobím, že jste jako děti, které spí v matčině náruči. To, co vás znepokojuje a vytváří vaše utrpení, je vaše rozumování, vaše přemýšlení po svém, vaše nápady a vůle za každou cenu si poradit s tím, co vás trápí.

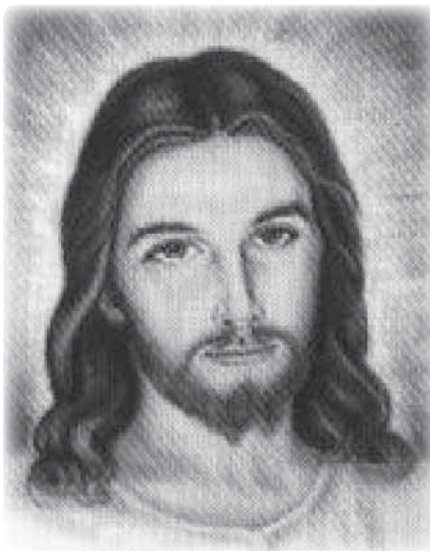
Co všechno bych neudělal, když se duše ve svých duchovních i hmotných potřebách obrátí na mne a řekne: „Postarej se o to Ty!“, zavře oči a uklidní se! Jen málo milostí obdržíte, když se trápíte a snažíte, abyste je zís-

Důvěřujte mi!

Poselství, které Pán Ježíš svěřil
P. Dolindu Ruotolovi

kali; obdržíte jich velice mnoho, když vaše modlitba představuje úplnou důvěru ve mne. V utrpení prosíte, abych konal, ale tak, jak toužíte vy. Obráćte se na mne, ale chcete, abych se přizpůsoboval vám. Nebud'te jako nemocní, kteří prosí lékaře o vyléčení, ale sami mu vše ordinují. Nepostupujte tak, ale modlete se, jak jsem vás naučil v modlitbě Otce náš: posvěť se jméno Tvé, to znamená – buď veleben v této mojí nouzi; přijď království Tvé, to znamená, ať se všechno přičiní o slávu Tvého Království v nás a ve světě; buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi, to znamená Ty rozhoduj v této potřebě, učiň to, co Ty pokládáš za nejlepší pro náš časný i věčný život.

Jestliže mi opravdu řeknete „Buď vůle Tvá“, což je totožné se slovy „Postarej se o to Ty!“,



já přijdu s celou svou všemohoucností a vyřeším i nejobtížnější situace. Když vidíš, že tvoje potíže se zvětšuje, místo aby se zmenšovala, netrap se a zavři oči a řekni mi s důvěrou: „Buď vůle Tvá. Postarej se o to Ty!“ Pravím ti, postarám se o to, vložím se do té záležitosti jako lékař, a dokonce, bude-li třeba, udě-

lám zázrak. Vidíš, že záležitost se zhoršuje? Neztrácej ducha! Zavři oči a řekni: „Postarej se o to Ty!“ Říkám ti, postarám se o to a není účinnějšího léku než zásah mé milosti. Postarám se o to, jen když zavřeš oči.

Nemůžete spát, všechno chcete zhodnotit, všechno vy-pátrat, na všechno myslet, a tak důvěřujete lidským silám nebo co horšího – důvěřujete jen lidskému zásahu. A to vlastně překáží mým slovům a mému příchodu. Ó, jak toužím po vaší důvěře, abych vám mohl prokázat dobrodiní, a jak mě zarmucuje, když vidím, jak jste pobouřeni.

K tomu vlastně směřuje satan: aby vás pobouřil, aby vás skryl před mým působením a hodil vás na pospas lidskému konání. Proto důvěřujte pouze mně, opřete se o mne, svěřte se mi se vším. Dělam zázraky úměrné vaší důvěře ve mne a nikoliv úměrné vašim starostem.

Když se nacházíte v úplné bídě, vylévám na vás poklady svých milostí. Jestliže máte svoje zásoby, třeba nevelké, a staráte se, abyste je získali, zůstáváte v přirozeném prostoru, a tím se pachtíte za přirozeným průběhem věcí, kterému často překáží satan. Žádný člověk, který uvažuje jen podle lidské logiky, neudělal zázrak. Božským způsobem koná ten, kdo důvěřuje Bohu.

Když vidíš, že tvoje záležitosti se komplikují, řekni se zavřenými očima: „Ježíši, postarej se o to Ty!“ Tak si počínej ve všech svých potřebách. Počínejte si tak všichni, a uvidíte velké, ustavičné i tiché zázraky. To vám přísahám při své lásce.

*Ze spisů sluhý Božího
Dolindo Ruotola*

Patří to skutečně k nejobtížnějšímu psát na toto téma. Neboť každý osud, každá nemoc, každé neštěstí má své vlastní tajemství. My to však všechno vidíme jen zvenjšku, nikoliv zevnitř. Proto ve většině případů posuzujeme utrpení a neštěstí druhých nesprávně. Rabini říkají, že každý člověk zkoušený utrpením má svého vlastního anděla. To znamená, že to, co navenek vypadá strašně, jako bez milosti, bez Boha, skrývá v sobě nejednou božské tajemství. Má to často co do činění s nepochopitelnou Boží láskou.

P. Josef Kentenich, zakladatel schönstattskeho hnutí, mnoho o této otázce přemýšlel. On sám v životě zažil koncentrační tábor, zneuznání, nekonečné osočování a odsuzování svou vlastní církví. Jednou řekl:

„Když uvažujeme, jak živý Bůh s námi často nakládá..., pokud stojíme v Božím světle, pak jsou všechny tyto zkušenosti, všechno toto špatné zacházení, které na nás často dopouští, jeho otcovská láska. Jeho otcovská ruka je vždy teplá a měkká ruka, ale někdy se skrývá v železné rukavici. Jak vypadá taková rukavice? Jsou to lidé, kteří nás sužují, jsou to lidé, kteří nám činí bezpráví. Co máme dělat? V našem smýšlení je to vždy samozřejmost: krutosti a nespravedlnosti, ať se nám jich dostává v jakémkoliv rozsahu, jsou pro nás vždy projevem otcovského laskání.“

Tak mluví světci. Tak věří a milují světci. Zní to jako bláznovství. Ale téměř všechno v křesťanství je bláznovství. Že se Boží láska v Ježíši Kristu stala člověkem, je bláznovství, bláznovství lásky. Že Ježíš Kristus se dává v Eucharistii lidem za pokrm, je božské bláznovství. Je to bláznovství nekonečné lásky. Téměř všechno, čemu my křesťané věříme, je bláznovství, hraničí to s bláznovstvím, protože všechno to pramení z nekonečné lásky.

Má člověk děkovat Bohu i v utrpení?

Děkovat za všechno: je možné požadovat?

Proč máme děkovat Bohu i za utrpení, za bolestné a negativní zážitky v životě? Není takový požadavek nepochopitelný a prostě neuskutečnitelný?

„Krutosti a nespravedlnosti, ať se nám jich dostává v jakémkoliv rozsahu, jsou pro nás vždy projevem otcovské lásky.“ Tak mohou mluvit jen světci nebo takoví lidé, kteří udělali tuto zkušenost v hodině zvláštní milosti a nepochopitelné lásky a pocítili v hlubokém nepochopitelném utrpení nebo neštěstí tak intenzivně Boží milující blízkost, že mohou říct takové bláznovství.

Znám lidi, kteří právě ve velkých bolestech, ve velkém neštěstí zakusili hlubokou a něžnou Boží lásku. Znám lidi, kteří děkovali Bohu za utrpení rakoviny, která jim přinesla smrt, mladé rodiče, kteří děkovali Bohu, že vzal k sobě jejich jediné dítě. Vím o jednom otci, který ztra-

til své pracovní místo, a děkoval za to Bohu. Znám jednu ženu, která děkuje Bohu, že měla hrubého a násilného otce, který psychicky hluboce poškodil její život.

Myslím, že není hrdinnějšího a úchvatnějšího vyjádření víry a lásky k Bohu, než když člověk děkuje za svůj osud, za své neštěstí Boží lásky, protože ví, že „všechno, i to nejmenší, co je začleněné do našeho života, je v plánu jeho moudrosti, jeho lásky a jeho všemohoucnosti“ (P. Kentenich). Ale právě o to se zde jedná: o víru.

Jde o neotřesitelnou a vlídným Božím světlem osvícenou víru, že Bůh je Láska a že jednoho každého člověka tak ne-

konečně miluje, jako kdyby byl tím jediným, jako by celý vesmír stvořil jen pro tohoto jediného člověka. To je víra světců, to je víra Písma svatého.

Svatý František Saleský, ten to veliký milující křesťan, jednou o sobě řekl: „Pro moji Bohu zcela odevzdanou duši je opravdovým potěšením putovat se zavřenými očima tam, kam mě chce vést Boží prozřetelnost. Její záměry jsou nevyzpytatelné, ale nádherné a bohaté na lásku pro ty, kteří se jí odevzdají.“

Ale války, koncentrační tábory, nekonečné mučení, možná atomová válka, sadismus na dětech a zvířatech, celoživotní pekelné deprese, schizofrenie, zneužívání dětí, chronické a nesnesitelné bolestné stavy, znásilnění, hlad, přírodní katastrofy..., to má ještě něco společného s milujícím Bohem?

Ano, na této skále utrpení – je to „skála ateismu“ – mnoho lidí troskotá. Potkal jsem lidi, kteří byli věřící, každou neděli chodili do kostela na mši svatou, a tato víra se roztrhla a vykrvácela na skále těžkého neštěstí.

Jsou to někdy tak těžké zážitky utrpení, neštěstí a bolestí, především chronických tělesných a nervových bolestí, že člověk potřebuje často dlouhou dobu, než opět najde důvěru k Bohu, laskavému Otci. Já sám jsem zažil před několika lety několik týdnů tak nepopsatelných bolestí, že – lidsky řečeno – v této bolesti zemřel i Bůh. Neměl jsem už sílu mít vůbec myšlenky na Boha. Od té doby rozumím velice dobře, co chtěla říct Terzička od Ježíška, když jednou trpěla nesnesitelnými bolestmi, těmito slovy: „Sestry, nyní vím, proč mnozí lidé, když měli takové bolesti, si vzali život, protože neměli víru.“



Hieronimus Bosch: Poslední soud

Zde na zemi je Velký pátek. Temnota. Zde je hodina temnoty. Zde se hroutíme. Zde padáme třikrát, třicetkrát na své křížové cestě. Zde jsme stále v nebezpečí, že ztratíme víru. Sám Bůh musí bdít nad námi, musí se nad námi smilovat, abychom neztratili víru. Ano, je to pravda. Je strašné utrpení na tomto světě, jsou zde těžké temnoty, nikdo by se neměl odvážit takové utrpení „vyjasnit“ pouhými zbožnými prohlášeními. Chtěl by tak přikrašlovat nevýslovnou hrůzu



a krutost Velkého pátku Bohočlověka, zamluvit jeho nekonečnou dimenzi. Existuje utlačující temnota utrpení na tomto světě jako trvalé pokušení pro naši víru, především pokud jde o Boží lásku a o milující Boží prozřetelnost.

Ale o oné druhé zkušenosti nesmíme mlčet: že v této temnotě svítí světlo, které nikdo nemůže uhasit. A toto světlo se jmenuje Boží láska. Ani temnota lidských dějin od jejich počátku nebyla schopna toto světlo uhasit. Když jednou zazářilo v poznání víry, v modlitbě nebo zvláště v milostiplném zážitku, pak není možno v toto světlo nevěřit. Září i v těch nejkrajnějších temnotách sužovaného stvoření a každá trpící duše se k němu může obrátit, aby uslyšela:

„Nezoufej, když vidíš bezbřehé temné moře lidského utrpení, když jeho šum tě naplní úzkostí a hloubka tě chce stáhnout. Věř přesto v moji lásku. Pohled na mého milovaného zničeného Syna. Podívej se na jeho obličej, na jeho záda, jeho ruce a nohy, na jeho hrud. V něm jsem přijal na sebe nekonečné a zdánlivě nesmyslné utrpení celého stvoření a mé srdce to drtilo jako nemocné umírající dítě. Nemohu ti vysvětlit, proč je tomu tak, protože bys to nemohl pochopit. Proto jsem přišel, abych všechno vzal na se-

be, aby ses při všech utrpeních, bolestech a neštěstích mohl dívat na kříž a uvědomit si, že já, tvůj Bůh, jsem přijal v Ježíši, mém milovaném Synu, na sebe negativní znamení všeho stvoření a z jeho kříže učinil pozitivní znamení. I když to nechápeš, věř

mojí všemohoucí lásce. A až přijdeš ke mně, až statečně ujdeš svou cestu až do konce, až tvoje oči zrudlé pláčem konečně spatří mé světlo, pak poznáš, že to všechno byla jen a jen bezmezná láska. Proto věř, měj trochu trpělivosti, věř a zůstaň pokorný.“

Protože této lásce věříme, protože ji stále znovu můžeme zakoušet v modlitbě, protože stále projasňuje naši temnotu a protože tato láska nás nekonečně miluje, proto věříme, že je to úkon nejvyšší lásky, když za všechno děkujeme svému nebeskému Otci, jeho milosti a jeho pomoci, když děkujeme za všechno, skutečně za všechno, tedy i za nevyčísitelnou nemoc, za ochrnutí, za ztrátu pracovního místa, za dítě, které si Bůh vzal k sobě, i za bolesti způsobené násilnickým otcem, za syna, který propadl drogám, za dceru, která dobrovolně odešla ze života, za všechno, úplně za všechno, jak to říká Pavel: *Děkujte Otci ustavičně za všechno ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána (Ef 5,20).*

Protože my věříme v nekonečnou Boží lásku, která plná touhy prahne po tom, působit ve všech našich hrobech zázraky své nevýstižné lásky. Věříme, že Boží láska ve svém království promění každou bolest, každou slzu, každé neštěstí a utrpení v nádherné štěstí. To je naše víra. To nám zasloužil Kristus na kříži a velikonoční jitro nám vždy znovu staví před oči. Aleluja!

*Z Vision 2000 - 3/2007
přeložil-lš*

„stráž“ umístěná ve městě. Kdo jiný je takovou stráží, ptá se Maxim v *Řeči 92*, „ne-li blažení biskupové, kteří umístění na vyvýšené skále moudrosti, aby bránili lid, vidí z dálky zlo, které nadchází?“ A v *Řeči 89* vysvětluje turínský biskup věřícím jejich úkoly a poslouží si zvláštním přirovnáním biskupské funkce k funkci včel. „Jako včely,“ říká, „biskupové střeží čistotu těla, předkládají chléb nebeského života, používají žihadlo zákona. Jsou čistí, aby posvěcovali, sladcí, aby osvěžovali, přísní, aby trestali.“ Tak popisuje Maxim úkol biskupa své doby.

Občanské povinnosti křesťana

Nakonec historická a literární analýza ukazuje rostoucí vědomí politické odpovědnosti církevní autority za okolností, kdy de facto nahrazovala autoritu civilní. To je totiž rys rozvoje biskupské služby v severozápadní Itálii, počínaje Eusebiem, který „jako mnich“ bydlel ve své Vercelli, až k Maximovi Turínskému, postavenému „jako stráž“ na vyvýšenou skálu ve městě. Je zřejmé, že historický, kulturní a sociální kontext je dnes zásadně odlišný. Dnešní kontext je spíše ten, který narysoval můj předchůdce papež Jan Pavel II. v exhortaci *Ecclesia in Europa*, kde předkládá rozpracovanou

analýzu potřeb a znamení naděje pro dnešní Evropu (6-22). V každém případě, i pokud jde o změněné podmínky, zůstávají v platnosti povinnosti věřícího vůči městu a vlasti. Propojení povinností „čestného občana“ a „dobrého křesťana“ v žádném případě nezapadlo.

Na závěr bych chtěl připomenout to, co říká pastorační konstituce *Gaudium et spes*, abych osvětlil jeden z nejvýznamnějších aspektů jednoty života křesťana: propojenost mezi vírou a chováním, mezi evangeliem a kulturou. Koncil vybízí věřící, „aby se snažili plnit své světské povinnosti, a to v duchu evangelia. Je sice pravda, že zde nemáme trvalou vlast, ale hledáme budoucí, jsou však na omylu ti, kdo se domnívají, že proto mohou zanedbávat své pozemské povinnosti, neboť si neuvědomují, že právě víra je k jejich plnění zavazuje, a to každého podle jeho povolání“ (43). Poslušni učení svatého Maxima a mnoha dalších Otců osvojme si pohled Koncilu, aby věřící stále více toužili „uvádět v jednu živoucí syntézu lidské, domácí, výdělečné, vědecké i technické úsilí s náboženskými hodnotami, pod jejichž nejvyšším vedením se všechno uvádí do souladu k Boží slávě“ (tam.).

*Bollettino Vaticano 31. 10. 2007
Mezititulky redakce Světla*

ZMĚNA POSTOJE

„Je příliš mnoho potratů!“ To neprohláší některý z katolických biskupů, ale jeden z těch, kteří jsou především odpovědní za liberální potratové zákonodárství ve Velké Británii, tzv. „Abortion Act“ z roku 1967, podle kterého mohou být děti v lůně matky usmrceny až do 24. týdne těhotenství. Lord David Steel prohlásil v listu Guardian, že si nikdy nemyslel, že by mohla být tak velká poptávka po potratech. 69letý lord se domnívá, že je to opravdu nezodpovědné. Britský parlament však chystá další liberalizaci tohoto zákona. Až do 13. týdne těhotenství může provádět potrat i zdravotní sestra, není třeba konzultace dvou lékařů a potraty bude možno provádět i doma.

NOVÝ NÁKLAD „TRIDENTSKÝCH“ MISÁLŮ

Vatikánské nakladatelské knihkupectví Libreria Editrice Vaticana oznámilo, že vydává novou edici Římského misálu z roku 1962. Je to reakce na Motu proprio Benedikta XVI., které povoluje slavní mše svaté v tradičním ritu.

Kath-net

„Zemřu ve své klerice!“

S Michaelem Raggem hovoří Maria Lozano z Kirche in Not o největším blahorečení v dějinách Církve

28. října se v Římě uskutečnilo největší blahorečení všech dob. K úctě oltáře bylo vyzdviženo 498 mučedníků, kteří byli umučeni v třicátých letech ve Španělsku. Kdo vlastně byli?

Tito lidé byli v letech 1934 až 1937 povražděni na různých místech Španělska, protože byli křesťané. Mezi nimi jsou biskupové z Cuenca a Cuidal Real, 24 diecézních kněží a 462 řeholníků. Ti patří k různým řádům: Je mezi nimi 98 augustiniánů, 62 dominikánů, 58 školských bratří a 59 salesiánů. Byli to však i mučedníci z řad karmelitánů, františkánů a jiných kongregací. Mezi nové blahoslavené patří také jeden jáhen, jeden podjáhen a sedm katolických laiků.

Co na Vás přitom nejvíce zapůsobilo?

Jsou to lidé mladí i staří, kněží, řeholníci a laici. Ale nejvíce na mne zapůsobilo, jak mnoho mladých bylo mezi nimi. Na 145 z nich bylo ve věku mezi dvaceti a třiceti lety, např. mnoho členů augustiniánského řádu. Byli to ještě studenti na El Escorialu a byli postříleni v Paracuellos del Jarama nedaleko Madridu. Nebo jedna skupina bratří maristů, kteří byli odhaleni na jedné lodi v Barceloně, zajati a ihned na hřbitově povražděni. Dalších osmnáct mezi blahoslavenými bylo mezi 16 a 19 lety.

Papež Jan Pavel II. již blahoslavil před šesti lety 233 mučedníků ze španělské války. Mezi nimi bylo i několik katolíků, kteří nebyli rodilí Španělé.

I tentokrát je mezi novými blahoslavenými pět, kteří nejsou Španělé. Dva jsou Francouzi, dva Mexičané a jeden pochází z Kuby. José López Piteira měl

24 let, když byl s dalšími padesáti augustiniány po čtyřech měsících věznění zastřelen. Je to první Kubánc vřbec, který byl pozdvižen k úctě oltáře. Venceslao Cruz, kubánský novinář v exilu, mě na něho upozornil a poznamenal, že první blahoslavený Kubánc je právě obětí komunismu. Je to uznání pro mnoho dalších, kteří pod Castrovou diktaturou trpěli a dodnes trpí.

Není to trochu přehnané, blahorečit hned 498 lidí?

Každý jednotlivý případ 498 mučedníků byl po celá léta pečlivě zkoumán. Nesmíme zapomínat, že blahorečení nemá nic společného s náborovou kampaní. My těžko můžeme říct, že ten nebo ta nemohou být přijati jako svědkové víry, protože by jich bylo mnoho.

Představte si, že by Církve z 51 současně zastřelených augustiniánů vyzvedla jen dva nebo tři. Jak by to mohla zdůvodnit? Jde o to, že tito lidé všichni společně a jeden každý sám jsou příkladem, protože – jak řekl Jan Pavel II. – v životě milovali a ve smrti odpustili.

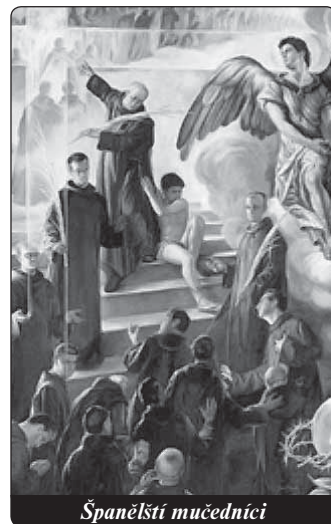
Ve sdělovacích prostředcích jsou noví blahoslavení označováni stále jako „oběti španělské občanské války“. Španělská biskupská konference se však od tohoto označení distancovala. Mluví o mučednících víry. Proč?

Není pravda, že jsou to oběti občanské války, protože někteří byli popraveni ještě před vypuknutím války. Již v roce 1934 proběhla vlna pronásledování a nenávisť vůči Církvi.

Ale první měsíce války v roce 1936 byly obzvláště barbarské, jak vzhledem k velkému počtu mučedníků, tak vzhledem

ke krutosti, s jakou se „rudé“ oddíly zaměřily na zničení víry a Církve. V zahraničí označují tuto stranu za republikány, ale k této skupině patřili kromě republikánů také socialisté, regionalisté, komunisté a anarchisté, přičemž tón udávali Stalinem podporovaní komunisté.

Ve Španělsku jsou ještě dnes tzv. republikáni označováni prostě jako „rudí“ nebo „komunisté“. Ne všichni, kteří patřili do této velké smíšené skupiny, byli proti víře a proti Církvi, ale část z nich nenáviděla otevřeně, násilně a radikálně všechno, co mělo něco společného s vírou. A tito lidé měli navrch zvláště v prvních měsících války. Chtěli ve Španělsku uskutečnit novou sovětskou revoluci, udělat ze Španělska komunistickou stalinickou republiku. Četl jsem socialistické a komunistické listy z té doby, které vyzývaly k tomu, aby Církve byla zničena a nic z ní nezůstalo na živu. A skutečně bylo povražděno více než 4000 kněží, mezi nimi 13 biskupů, tisíce řeholníků a řeholnic a přirozeně mnoho věřících.



Španělští mučedníci

Přesto je třeba zdůraznit, že tito mučedníci nejsou obětí války, protože to by bylo možno chápat jako politický pojem. Oni byli obětí pronásledování pro víru ve Španělsku, které začalo již dříve pod „republikánskou“ vládou. A samozřejmě nemá blahorečení těchto mučedníků nic společného s Francovým reži-

mem, který následoval po občanské válce.

Přesto tato blahorečení nevolala jen pozitivní ohlasy. Někteří říkají, že Církve tím znovu otevírá staré rány, jiní kritizují, že Církve se stará jen o oběti na své straně.

Mnozí teď reagují alergicky, protože mají pravdu v tom, že když jde o občanskou válku, „jsou oběti na obou stranách teroru“. Ale jak jsem již řekl, Církve neblahořečí jen ty, kteří bojovali na straně Franca a nacionalistů, nýbrž lidi, kteří byli usmrčeni pro svoji víru.

Jen jeden příklad: V září jsem byl v Barbastru v Huesca, severní provincii Španělska. Tam bylo zavražděno 51 seminaristů, tedy mladých čekatelů kněžského stavu, protože nechtěli odložit své kleriky, nechtěli se zříct své víry a nechtěli vzít do ruky zbraň. Psali takové dopisy na rozloučenou svým rodinám a do svého řádu na papír od čokolády, na kapesníky a na dřevoklavíru. Tyto řádky jsou otřesné. Jeden píše: „Řekli nám, že můžeme zůstat naživu, jestliže odložíme kleriky a opustíme svou cestu. Já ve své klerice zemřu.“ Nebo jiný: „Chtěli by, abychom sáhli po zbrani. My, kteří jsme služebníci Krista, můžeme mír jen hlásat, ale nikoliv za něho bojovat.“ Nezemřeli za vlastní politickou stranu, zemřeli pro Krista, pro mír a pro své povolání.

Z Barbastra pocházel také první blahoslavený Rom na světě, blahoslavený Zeferino Giménez Malla zvaný „Pelé“. V červnu 1936 byl zatčen, protože se zastával jednoho kněze, který byl vláčen po cestě. Měl v kapse růženec, a to byl jeho zločin. Nabídl mu svobodu, když odpřisáhne, že skončí s modlitbou růžence. Dal přednost tomu zůstat ve vězení. V ranních hodinách 8. srpna byl zastřelen u hřbitovní zdi. Zemřel s růžencem v ruce a s výkřikem: „Ať žije Kristus Král!“ Tyto případy ukazují

jasně, že se nejednalo o politické pozadí, které by tyto lidi přivedlo k smrti. Jestliže byli oběti politického systému, pak jen proto, že tento systém měl za cíl pronásledování pro víru a zničení Církve.

R. 1982 oznámil Jan Pavel II. španělským biskupům, že se bude zasazovat o blahorečení „mučedníků náboženského pronásledování“. Bylo to pro polského papeže obzvláště důležité?

Jan Pavel II. zažil komunistické pronásledování a útlak ve své vlastní zemi a mohl tedy odlišit náboženské a politické pronásledování. Ve Španělsku v 30. letech probíhalo tak říkajíc několik válek současně. Nemůžeme jim porozumět, pokud neznáme velmi složité dějiny Španělska před válkou.

Kdo například ví, že mezi zářím 1935 a zářím 1936 se zde střídalo devět různých vlád? Je třeba si připomenout i celosvětovou situaci a napětí v Evropě mezi první a druhou světovou válkou. Občanská válka ve Španělsku byla válkou mezi republikány a nacionalisty, mezi kapita-

listy a komunisty, mezi bohatými a chudými, mezi majiteli a dělníky, a to všechno bylo navzájem promíchané. Souběžně to bylo pokusné pole pro mocnosti, které stály proti sobě krátce před druhou světovou válkou.

Benedikt XVI. chtěl být vlastně v blahorečení obecně zdrženlivější než jeho předchůdce. Nyní prohlašuje v jednom dni za blahoslavené větší počet, než tomu bylo za pontifikátu Jana Pavla II. Leží i jemu španělští mučedníci obzvláště na srdci?

Tito lidé jsou svědky víry ve 20. století a já si myslím, že papeži se jedná o to, aby zdůraznil věrnost ke Kristu, odevzdanost života, sílu v protivenství a postavil je věřícím před oči. Tito mučedníci jak jen mohli, slavili svátosti i ve vězení, prožívali mši svatou jako střed své víry a vzali na sebe svůj kříž. Oni však také svým pronásledovatelům a trýznitelům odpouštěli a modlili se za ně. Posilovali ostatní věřící a zemřeli v pokoji. To je to, co chápal Jan Pavel II. i Benedikt XVI. A o to nyní jde.

Překlad -ls-

PRAVÁ TVÁŘ „ZELENÝCH“

Politici z německé strany „zelených“ systematicky a neomaleně útočí na přední německé katolické biskupy. „To, co slyšíme od předsedkyně zelených Claudie Rothové, je ozvěna agresivního tónu nacistů a komunistů,“ prohlásil předseda Fóra německých katolíků Hubert Gindert. „Zelení“ jsou nepřátelé křesťanství a bojují proti křesťanskému charakteru v právním řádu, ve společnosti a v kultuře. Nepřekvapuje to ovšem u strany, kde se soustřeďují dědici kulturní revoluce z roku '68. Prosazují ducha doby, jehož důsledkem je nejen zhroucení veřejné výchovy v některých částech Německa, nýbrž všeobecný úpadek etiky ve vztahu k pohlaví, manželství a rodině. Cílem palby „zelených“ je rodina a manželství jako právně uznané instituce. Mluvčí diecéze Augšpurk prohlásil, že tato strana je pro křesťany nevolitelná.

ŽÁDOST O PŘIJETÍ DO KATOLICKÉ CÍRKVE

Tri anglikánské farnosti v Irsku se chtějí připojit ke katolické církvi. Jedná se o teologicky konzervativní farní společenství v severoirských hrabstvích Down, Tyrone a Laois. Patří zatím k „tradičnímu ritu“ uvnitř anglikánské církve. Odmítají současné liberální tendence anglikánské církve, zvláště pak svěcení žen. Těchto věřících je několik set a požádali Vatikán o přijetí „pod autoritu papeže“. Věřících „tradičního ritu“ je však v anglikánské církvi půl milionu.

Kth-net

VÝZVA KONGREGACE PRO POSVÁTÉ OBŘADY

CITTÀ DEL VATICANO

Mons. Albert Malcolm Ranjith, sekretář Kongregace pro posvátné obřady, hovoří o přijetí papežského Motu proprio s on line listem Petrus.

Excellence, jakého přijetí se dostalo Motu proprio Benedikta XVI., které uvolnilo mši svatou podle tridentského ritu? Některí přímo v lůně Církve ohruňují nos.

Jsou zde reakce pozitivní a je zbytečné zapírat, také kritiky a opoziční postoje, a to i ze strany teologů, liturgistů, kněží, biskupů a dokonce kardinálů. Otevřeně řečeno, nechápu tyto formy odklonu, a proč to neříct, vzpoury proti papeži. Vyzývám všechny, především pastýře, aby byli poslušni papeže, Petrova nástupce. Především biskupové přísahali věrnost papeži: necht' jsou důslední a věrní svému poslání.

Co podle Vašeho názoru způsobuje tyto projevy opozice proti Motu proprio?

Víte, že v některých diecésích se objevily vysvětlující dokumenty, které se nevysvětlitelně snaží limitovat papežské Motu proprio. Za těmito akcemi se skrývají z části předsudky ideologického rázu a z části pýcha, jeden z nejtěžších hříchů. Opakuji: vyzývám všechny, aby uposlechli papeže. Jestliže se Svatý otec rozhodl, že vydá Motu proprio, měl k tomu své důvody, které plně sdílím.

Uvolnění tridentského ritu, o kterém papež rozhodl, se jeví jako správný lék proti tak četným zneužitím, která se objevila po 2. vatikánském koncilu.

Hleďte, já nechci kritizovat Novus Ordo. Proto mi připadá směšné, když slyším i od přátel, že v některé farnosti je svatý kněz pro svoje kázání nebo pro způsob, jakým mluví. Mše svatá je oběť, dar, tajemství a je nezávislá na knězi, který ji celebruje. Je ovšem důležité, a dokonce podstatné, aby si kněz byl vědom jednoho: protagonistou mše sva-

té je Kristus. Nechápu proto slavení přeměněné na divadlo s tancem, zpěvy a potlesky, což se bohužel v Novus Ordo děje.

Monsignore, Vaše Kongregace několikrát odsoudila tyto liturgické zlořády...

To je pravda. Existuje mnoho dokumentů, které bohužel zůstaly na papíře, skončily v zaprášených regálech anebo, co je ještě horšího, v koši na odpadky.

Jiný bod: mnohokrát jsme přitomní dlouhému kázání.

I to je zneužití. Jsem proti tanečkům a potleskům v průběhu mše svaté, která není cirkusem. Pokud jde o kázání, ta se mají řídit tím, co říká papež. Mají se držet katechetických aspektů a vyhýbat sociologismům a neúčinným blábolům: například kněží často bouří o politice, protože se nepřipravili na homilii, kterou je třeba pečlivě nastudovat. Výjimečně dlouhá homilie je synonymem zanedbané přípravy. Správný čas kázání má trvat 10, maximálně 15 minut. Je třeba mít na paměti, že vrcholem slavení je eucharistické tajemství. Tím nechci snižovat význam liturgie slova, ale vysvětlit, jak má být uplatněna ve správné liturgii.

Vratme se k Motu proprio. Někteří kritizují použití latiny během mše...

Tridentský ritus je součástí církevní tradice. Papež pečlivě vysvětlil důvody svého opatření, je to svobodný a oprávněný krok vstříc tradicionalistům. Pokud jde o latinu, chtěl bych zdůraznit, že nikdy nebyla zrušena a že je nejlepší zárukou univerzality Církve. Ale opakuji: vyzývám kněze, biskupy a kardinály k poslušnosti, aby odložili veškerou pýchu a předsudky.

V dnešní společnosti platí trend „odstraňování kříže“ v pravém slova smyslu, stačí si připomenout stále se vracející veřejné diskuze o odstraňování křížů ze škol a veřejných budov. Ale to je jen jeden příznak celkového postoje. Dnešní člověk se odnaučil vycházet s utrpením, bolestí a ranami osudu a smrti a přijímat je v duchu víry. V některých zemích jsou už dokonce „anonymní pohřby“, protože pozůstali mají být ušetřeni bolesti z pohřbu.

Když je člověk starý, upoutaný na lůžko a má snášet utrpení, pak je zde hned heslo: eutanazie. Pryč s bolestí, pryč s křížem. Použije se smrtící injekce – a všechno je opět v pořádku.

Kde se odstaví kříž, vzniká nutně „kultura smrti“, před kterou Jan Pavel II. vždy varoval.

Anebo když při předporodní diagnostice zjistí možnost, že dítě bude postiženo nějakou vadou anebo je z jakékoliv jiné příčiny „nepohodlné“ a „nežádoucí“, pak je zde heslo: potrat. Pryč s dítětem, pryč s utrpením, pryč s křížem.

Před nějakou dobou pronesl někdejší pilot formule 1 Damon Hill krásné vyznání o svém jedenáctiletém synovi, který má Dawnův syndrom: „*Kdybychom byli před porodem věděli, že má Dawnův syndrom, tak by tu dnes nebyl. A přitom je dnes celé naše štěstí.*“

Nebo když se v manželství projeví těžkosti, pak heslo zní: rozvod – pryč s partnerem, pryč s utrpením, pryč s křížem.

Žádný kříž není „příliš těžký“

Právě my křesťané se musíme stále dívat na Boha a důvěřovat v jeho milost a pomoc. V tom spočívá také naše velká útěcha: **Bůh nikomu neukládá větší břemeno, než jaké může unést, a je nám na blízku právě v kříži a utrpení.**

Jedna středověká legenda vypráví, jak měl Bůh jednou slitování s člověkem, který si stěžoval na svůj těžký kříž. Zavedl ho

Kříž odstranit?

do prostoru, kde byly vystaveny kříže všech lidí, a řekl mu: „Vybírej si!“ Člověk začal hledat. Jeden byl docela tenký, ale byl dlouhý a těžký. Jeden byl docela malý, ale když ho chtěl zvednout, byl



jako z olova. Pak uviděl jeden, který byl docela hezký a položil ho na svá bedra. Ale tu ucítil, že právě na tom místě, kde spočíval na jeho rameni, byl ostrý hrot, který bodal do masa jako trn. Tak měl každý kříž něco nepříjemného. I když si prohlédl všechny, nenašel nic, co by se mu hodilo. Nakonec objevil jeden, který nebyl ani těžký, ani lehký, přiměřený, jako by byl stvořen přímo pro něho. Ale když si ho prohlédl ještě blíže, zjistil, že je to právě ten, který dosud nesl.

O souvislosti mezi křížem a Eucharistií již byla řeč. Svatý otec Benedikt XVI. v jedné promluvě řekl:

Jsme pozváni, abychom přemýšleli o nezrušitelném poutu, které existuje mezi Eucharistií a tajemstvím Kříže. Každá mše svatá zpřítomňuje skutečně Kristovu výkupnou obět. Kněz se vrací na Golgotu a k hodině smrti na kříži

a s ním mají účast i všichni věřící. Tak napsal náš milovaný papež Jan Pavel II.: „Eucharistie je památka celého velikonočního tajemství: utrpení, smrti, sestoupení do pekel, zmrtnýchvstání a nanebevstoupení. A kříž je hmatatelným důkazem nezměřitelného činu lásky, skrze který Boží Syn člověka a svět zachránil od hříchu a smrti. Z toho důvodu je znamení kříže základním gestem v modlitbě křesťana.“

Znamení Kříže a „znamení kříže“

Touto větou o „znamení kříže“ neuvádí Svatý otec nějakou hlubší a výmluvnější teologickou úvahu, nýbrž docela praktický poukaz na křesťanský život:

Dělat znamení kříže znamená vyslovit viditelné a veřejné příznání k Bohu, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých, a k tomu Bohu, který v prostotě a slabosti své lásky je mocnější a silnější než jakákoliv pozemská moc.

Katechismus nám v odstavci 2157 říká: „Křesťan začíná svůj den, své modlitby a své práce znamením kříže ‚ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen‘. Pokřtěný člověk zasvěcuje den oslavě Boha a prosí Spasitele o milost, která mu pomáhá jednat v Duchu Svatém jako dítě Otce. Znamení kříže nás posiluje v pokušeních a těžkostech.“ Znamení kříže opravdu není nic jiného než krátká modlitba a současně vyznání víry: Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého má každý náš den začínat i končit.

A skutečně: na počátku našeho života jsme byli pokřtěni

ve znamení kříže: *Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.*

A na konci svého života nastupujeme cestu do věčnosti ve znamení kříže: *Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.*

Každá modlitba a bohoslužba začínají a končí znamením kříže. Jak řekl Svatý otec: „Dělat znamení kříže znamená vyslovit viditelné a veřejné příznání k Bohu, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých. Každé uctivé znamení kříže je vyznáním víry v Nejsvětější Trojici.“

Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznám před svým Otcem. Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu před svým Otcem (Mt 10,33), říká nám Pán Ježíš Kristus.

Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty měla jeden krásný obyčej. Když byla pozvána, aby pronesla nějakou řeč, nebo dříve než začala důležitý rozhovor, dělala palcem znamení kříže na svých rtech. A přitom vnitřně říkala krátkou modlitbu. Prosila tak Boha, aby naplnil její srdce tak, aby její slova byla skutečně slova lásky. A i když byla hostem v mnoha zemích a uměla jen trochu anglicky, všichni její řeči rozuměli, protože mluvila řečí lásky.

Vyznání spásného významu Kříže dělá náš každodenní kříž lehčím. Vědomí výkupné síly Kříže nečiní naše zkoušky jednodušší. Přesvědčení, že právě v kříži můžeme našemu Pánu osvědčit svou lásku, křížovou cestu nezkracuje. Ale to všechno nám může pomáhat, abychom svůj kříž přijali ochotněji, každý den ho znovu objali a neztráceli trpělivost, především ne s křížem našich slabostí a našeho každodenního selhávání. Vědomí, že náš Pán se pod tíží kříže opakovaně zhroutil, ale vždy znovu povstal, nám může pomoci, abychom také vždy znovu povstali, vzali svůj kříž a donesli ho až do konce.

Tak můžeme říct se svatým Pavlem: *Žijí ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval (Gal 2,20).*

Z-sks-42/2007 přeložil -lš-

„V MEDJUGORJE TLUČE ZVLÁŠTNÍ SRDCE“

To je název muzikálu Nando Boniniho. Představení vypravuje o množství lidí, kteří v Medjugorje zažili modlitbu a obrácení. Interpretem muzikálu je skupina „In camino per Betlemme“ – Cestou do Betléma. Muzikál si nevšímá ani tak události v Medjugorje, jako spíše pozitivních změn v životech lidí, kteří toto místo navštěvují. Rockový hudebník Bonini napsal již dříve muzikál o životě svatého Františka z Assisi.

Tato debata není tak zcela nová, protože již v únoru 2003 zveřejnil Vatikán dokument o svém vztahu k fenoménu „New Age“, ve kterém se hovoří o tom, že „dokonce ve vzdělávacích institucích, seminářích a zařízeních pro vzdělávání řeholníků se staly populárními alternativní tradice a nové formy psychologického výkladu individua“.

Ve Švýcarsku došlo dokonce k tomu (co by se asi u nás sotva mohlo stát), že po kritice ezoterického programu katolického Lassalova vzdělávacího ústavu s inflací buddhistických pojmů, jako jóga, meditace, zen apod., která se objevila na stránkách tisku, dal nuncius příkaz k prošetření tohoto programu a bylo vysloveno varování katolíkům před účastí na těchto programech katolické vzdělávací instituce.

Boom buddhismu

Tato rázná reakce z církevní strany je tím více překvapující, že otevřenost tohoto ústavu a také jiných institucí pro zen-buddhismus a jiné východní duchovní tradice není nic nového a i nadále představuje zde buddhismus skutečný boom.

Křesťané se cítí uchváteni „něžnými“ asijskými náboženstvími, ať už se jedná o dalajlámu, vietnamského Thich Nhat Hanha nebo dánského hlasatele tantry Ole Nydahl a pro mnohé pokřtěné křesťany je přímo atraktivní mít druhé, vedlejší anebo alternativní náboženství.

Přitom je třeba mít na paměti, že buddhismus v podstatě není vůbec náboženství, nýbrž pouze praktická životní filozofie a je také dnes chápán jako žádoucí návod, jak dosáhnout štěstí.

Z celého spektra buddhismu je tibetský zen-buddhismus v Evropě s velkým náskokem nejsilnější tradicí. Ve srovnání se záplavou zmatených bohů a duchů tibetského buddhismu jeví se zen-buddhismus jako vysloveně strážlivý.

Jak se snaší křesťanství se zen-buddhismem?

Již nějakou dobu se v církvi diskutuje o slučitelnosti buddhistických meditačních praktik a křesťanských obsahů, přesněji řečeno existuje tu závažná otázka, zda je možné popsat cestu tzv. „křesťanského zenu“.

Na internetových stránkách jezuitů vedeného Lassalova domu čteme: *Je mnoho důvodů, proč praktikovat zen: odbourat stres, zvýšit cenu přítomného okamžiku, prožít jednotu se vším životem, rozvíjet tvořivé schopnosti, najít smysl života. Konečně je to také probuzení k pravé podstatě života v pozornosti a soucitu. Zen má své kořeny v duchovní cestě buddhismu a je možno ho integrovat jako cvičení v uvolňování myšlenek a představ do nejrůznějších životních postojů a náboženství.*

Sporná možnost integrace

Zda je opravdu možné integrovat zen do „různých... náboženství“, je ovšem sporné jak na katolické, tak na buddhistické straně. Když Vatikán uložil benediktinskému mnichu a mistru zenu Willigissu Jägerovi jako pokání mlčení, dal tím jasně najevo, že tato integrace má své hranice. Ale podobná kritika přichází i z buddhistické strany. Zen-organizace „Mumonkai“ vidí v „křesťanském zenu“ podvod, neboť křesťanská a buddhistická nauka jsou podle jejího názoru neslučitelné.

Z toho vyplývá otázka: Kolik zenu snese křesťanství? Nebo jinak, kolik křesťanství unese buddhismus?

Zen-buddhismus vznikl v Číně v 7. století jako směs Mahajana-buddhismu a taoismu a rozšířil se odtud do Vietnamu, Koreje a Japonska. Slovo „zen“ pochází ze sanskrtského pojmu „dhyana“ – ponoření, meditace. Pro Evropu je zajímavý především japonský zen, který se rozvinul ve 12. a 13. století jako životní ideologie samurajů, šlechtických válečníků. Také japonské

bojové hry, jako judo, aikidó a jiné, se odvozují ze zenu. Rovněž umělecké vyjadřovací formy, jako kaligrafie a ikebana, patří k tradici japonského zenu.

Zen-buddhismus je silně zaměřen na světovou imanenci a hledá osvětlení přímo v profanaci všednosti. Nabízí „užitkovou spiritualitu“ pro všední den,



Hugo-Makibi-Enomaya Lassalle

pokud bychom to měli vyjádřit humorně, jak udělat i z neoblíbeného domácího úklidu meditační zážitek (měli by tedy existovat lidé, kteří provozují pravidelně „Put-zen“... – odvozeno od německého slova Putzen – úklid). Tedy nikoliv metafyzické spekulace, nýbrž vystopování posledních pravd a osvětlení v „tady a teď“ jsou záležitostí zenu. To ovšem neznamená, že se v zenu jedná jen o tak profánní spiritualitu, která slibuje osvětlení za nulový tarif. Radostná spontaneita a lehkost, jak ji zná tibetský buddhismus, je zenu cizí.

V knize „Prázdňé zrcadlo“ Jana Willema van de Weiteringa čteme, jaká tělesná muka znamená intenzivní meditace pro žáky zenu. Při přísných exerciciích jsou některé úkony tak za-

těžkavající, že je někteří z nich nezvládnou. Mimoto dostávají žáci zdánlivě nesmyslné otázky a úkoly (koány – např.: Ukaž mi tvář, jakou jsi měl, než se narodili tvoji rodiče). Těmito cviky kultivuje zen zcela záměrně iracionální způsob myšlení a jeho cílem je odhodit vyjeté koleje myšlení a zkonstatélost ducha a otevřít se pro osvětlení. Koán je často počátkem dlouhého dialogu mezi mistrem a žákem a jediné mistr může rozhodnout, zda úkol byl splněn.

Hugo Lassalle

Průkopníkem japonského zenu na Západě byl německý jezuita Hugo Lassalle, který začal svou činnost v Japonsku v roce 1929 a vypracoval se na hlavního představeného jezuitských misí. V roce 1943 se stal žákem mistra zenu Shimada Roshio. Až do své smrti usiloval o spojení křesťanství a zen-buddhismu a toto své přesvědčení vyjádřil také tím, že přijal dvojí jméno Hugo-Makibi-Enomaya Lassalle. Od konce 60. let propagoval zen-buddhismus na Západě. (Propagoval ho dokonce na 2. vatikánském koncilu. pozn. překl.) Ovlivnil další jezuitu a již zmíněného benediktina Willigisse Jägera. Ti všichni ospravedlňovali slučitelnost křesťanství a buddhismu na poli mystiky. Je však třeba nepokrytě prohlásit, že mezi buddhismem a křesťanstvím existují nepřekonatelné diference: křesťanství vyznává víru ve stvořitelství Boží dílo a vychází z pojmu osobního Boha. Křesťanství nahlíží na člověka pod zorným úhlem „eschatologického předpokladu“: člověk nutně potřebuje vykoupení a není schopen vykoupit sám sebe. Buddhismus naproti tomu nezná ani Stvořitele ani Vykupitele ani osobního Boha jako takového a vychází zásadně z předpokladu, že člověk může vlastními silami dosáhnout nirvány, tzn. že je zcela schopný dosáhnout sebevykoupení.

(Dokončení příště)

Od „ducha“ Koncilu k „přízraku“ Koncilu

Kdyby Pán dal při rozesílání svým učedníkům manuál se známenem problémů, které budou mít se společností a s kulturami, byli by chudáci asi utekli. Ale tak tomu nebylo. Oni měli jen „hlásat“, že Bůh přišel k nám, uzdravovat nemocné, vyháňet zlé duchy a zdarma dávat, co zdarma obdrželi. Ani církevní koncily se nestaraly o nic jiného, než o prohlubování víry v Ježíše, aby přivedly svět k Bohu.

Ale pokušení „eklesiocentristu“ (církevní sebestřednosti), abychom použili zdvořilý výraz, je tvrdošíjně a velmi těžce umírá: vede některé „koncilní“ křesťany k víře, že z 2. vatikánského koncilu vzešel „nový církevní slovní poklad“. V následujícím úryvku je představen příklad četby o světovém dění a úkolech Církve „ve světle Koncilu“ – což je obligátní refrén, který je velmi častý mezi povolánými, v tomto případě od jednoho z mnoha údajně moderních a dobře informovaných:

„Jiná věc je mluvit o dialogu se současným světem, s kulturami, s vědami, s konkrétními muži a ženami. Z Koncilu vzešly debaty a dokonce i konflikty – až ke schizmatu v roce 1988 – tomu Lefebvrovu.

A pak najednou neslýchaný skandál: teologové v počtu dvojciferného čísla jsou kritizováni za svou činnost, vylučování ze svých učitelských kateder, odsuzování k mlčení, v některých případech vyloučení z Církve nebo přinucení, aby se sami vyloučili, protože jejich výzkumy, jejich knihy, jejich nauka, která měla svůj výchozí bod v Koncilu, nové cesty, které chtěli otevřít, byly nežádoucí, nepochopené nebo nejasné.“

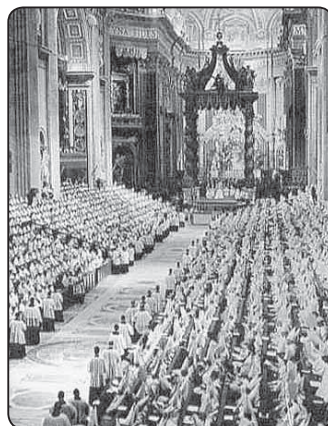
Jako by Církev před Koncilem nežila v realitě, jako by v epoše církevních Otců, teologů středověku a moderních světců ještě nebyly známy debaty a ostré kon-

frontace. Co se týká tzv. teologů „přinucených k mlčení“, je to formulace skutečně neslýchaná, kterou napsal například Leonardo Boff teprve ve své knize proti myšlenkám a osobě papeže.

To nejdůležitější v mnoha případech je skutečnost, že se tu mluví o „Koncilu jako výchozím bodu“. Jenže ono se jedná opravdu pouze o výchozí bod, protože pak už je řeč o něčem zcela jiném, než co Koncil skutečně řekl.

Pro mnohé však není důležité, co Koncil skutečně řekl, nýbrž počítá se pouze to, jaká interpretace se Koncilu dává: Je tu běžně zřejmá tendence dívat se na Koncil jako na „nové stvoření“, protože Církev se stala ve světě především tou, která „pranýřuje nespravedlnost a zaměřuje se na sociální oblast“ ve jménu víry, aniž by se kladla otázka, co to vlastně víra je, aniž by si dělal někdo starosti, že se zcela mlčí o nadpřirozené naději. Ale jaká by to byla božská ctnost, kdyby měla platit jen tomuto světu?

Zdá se, že pro povolané „duch Koncilu“, o kterém se až donedávna tolik mluvilo, ztratil místo „globalizovaného a globalizujícího“ strašidla, které s sebou do Církve všech kontinentů vnáší důležité a nevyhnutelné otázky: jaký druh dialogu máme vést



s různými společnostmi, kulturami a náboženstvími? A jestliže se Církev dosud starala o to, aby konala Boží vůli – a oni přitom podtrhují toto „jestliže“, – není pak nyní nezbytné, aby se zasadila o to, aby svět byl méně nespravedlivý?

ÚSPĚŠNÝ FILM

Na mezinárodním filmovém festivalu v Torontu obdržel cenu publika film „Bella“. Hlavním představitelem je v USA populární Mexičan Eduardo Verastegui a jeho partnerkou je Tamy Blanchardová. Verastegui vystupuje v roli fotbalového profesionála, jehož kariéru ukončí automobilová nehoda. Jako pomocník v restauraci pozná Ninu, která má problémy, protože stále chodí pozdě. Vyjde najevo, že je v jiném stavu a chystá se k potratu. Jejich vzájemný vztah však dodá Nině odvalu a rozhodne se pro dítě. Jak řekl Verastegui, již při předváděcím promítání došlo k případům, že těhotné ženy po zhlédnutí filmu potrat odřekly. Pokládá to za milost Boží, která působí skrze film jako nástroj. Během dvanáctileté úspěšné filmové kariéry našel Verastegui opět cestu ke své víře. „Srdce mi pukalo, když jsem zjistil, jak urážím Boha, že jsem nedal dosud svůj talent do jeho služeb.“ Rozhodl se tedy, že jeho produkční firma „Metanoiafilm“ bude nadále točit výlučně filmy, které podporují katolickou víru.

90LETÁ TENISTKA

Tři čínské řeholní sestry se zúčastnily sportovního festivalu ve Fushunu. V řeholním hábitu hrály tenis a badminton. Jedné z nich je dokonce 90 let. Cílem této neobvyklé akce bylo vzbudit zájem o řeholní povolání.

Poctivě řečeno, křesťanský lid si byl vždy dobře vědom, že v Církvi roztroušené po celém světě vane Duch Svatý, a jestliže tu někdo „paralelně“ obchází, pak to není strašidlo, ale sám „dábel jako řvoucí lev“ (1 Petr 5,8).

Křesťanský lid také ví, že jediným úkolem Kristovy církve je dialog, ale dialog spásy, ve kterém promlouvá Bůh, to znamená evangelium. Je to dialog vždy nový v každé generaci, o kterém mluví Pavel VI. v „Evangelii nuntiandi“ nebo Jan Pavel II. jako o nové evangelizaci.

To je trvalý úkol Církve: léčit lidi z hříchu, a to nikoliv ustavičnými módními recepty nebo aktivismem, ale s uzdravujícími prostředky nesmrtnosti, že je to Kristus, který znovu uzdravuje lidi každé generace a znovu přivádí k životu ty, kteří jsou obzvláště nemocní a umírají.

To žádný koncil nevynalezl a žádný jiný recept ani nemohl najít: to platilo před Druhým vatikánským koncilem a bude to platit vždy. Smysl korektní interpretace Koncilu, který uvedl reformu a nikoliv zlom, je ten, který naznačil papež Benedikt XVI. To platí pro každou epochu a každou církevní generaci a není to nic jiného než ustavičné uskutečňování slov věčného Slova: „Hle, obnovuji všechno“ (Zj 21,5).

Opravdovou novostí by byl dialog mezi rozumem a vírou, kdyby i ten nebyl vlastně již starý: sahá až k evangeliu svatého Jana, který napsal: Na počátku byl Logos, Slovo, Rozum, skrze nějž bylo všechno stvořeno.

Církev čte Koncil, rozumí mu a proměňuje ho ve skutek jen ve světle věčného Slova, které je tu od počátku a které oživuje Duchem Svatým. Žádný jiný duch není, není tu žádný „duch koncilu“, který by ji mohl vést. To by bylo strašidlo.

-zenit- - 20. 10. 2007,
překlad -lš-

Nejpotřebnější meditace

Bůh nás ani v těžké situaci neponechává samy sobě. Od počátků lidských dějin patří k samé podstatě jeho prorocství, že odhalují předem zkázu, která nám hrozí, její hlavní příčinu i nezbytné východisko. Právě v době, kdy pro svou zaslepenost míru své zloby nevidíme ani nechceme vidět, varují nás před zkázou a vyzývají k nezbytnému obrácení. Stále platí to, co řekl Bůh kdysi prorokovi: „Proč Hospodin promluvil proti nám všechno toto velké zlo? V čem jsme zhrěšili proti Hospodinu našemu Bohu? To jim odpovíš: V tom, že mě vaši otcové opustili a chodili za jinými bohy, sloužili jim a klaněli se jim, mne opustili a můj zákon nedodržovali. Vy však jste učinili ještě horší věci: každý z vás žije podle zarputilého, zlého srdce.“

Pán řekl, že přijde v době, „kdy se značně rozmůže nepravost a u mnoha ochladne láska“. Nestali jsme se slepí k míře svých nepravostí pro „nevnímavost k pravdě a vnímavost ke špatnosti“? Není už samo o sobě projevem vysokého stupně nepravosti právě to, že se z lidské mysli a srdce vytratilo vědomí hříchu, takže si lidé z něho nic nedělají a dokonce si všemožně brání své domnělé „právo“ na hřích? Právem charakterizoval Jan Pavel II. tuto civilizaci jako „civilizaci smrti“, ve které nejen ochladla, ale ze které přímo vymizela láska. Žijeme uprostřed společnosti, jejíž hlavní hybnou pákou je sobectví. Láska vymizela i z instituce, která je svou podstatou založena na lásce, tj. z manželství a rodiny. To, co tato společnost ještě nazývá láskou, je její sobecké zhanobení a zneuctění. Proč má ďábel takový zájem na šíření a zdomácnění tělesných hříchů? Protože to je pro něho nejsnazší cesta, jak lidem představit Boha jako nepřitele, který jim nepřeje potěšení. Protože tyto hříchy jsou dvojnásobným rouháním: stavějí se nejen proti Bohu, ale i proti jeho dílu. Ti, kte-

ří Boha nechtějí znát, ho navíc zraňují právě v tom citlivém styčném bodě, ve kterém se nejvíce sblíží s člověkem a podržuje se mu, když mu dává k dispozici svou stvořitelenskou lásku a všemohoucnost. Jsou to do nebe volající hříchy, které ničí už v zárodku největší Boží dar – život, hříchy, které se rodí ze sobectví a toto sobectví dále žije a rozhojňuje. Kontrast, jaký panuje mezi společností hojnosti a zoufalou bídou v krizových oblastech světa, je malým obrazem jiné katastrofální propasti, která se prohlubuje mezi vnějším hmotným blahobytem a nesmírnou duchovní nouzí západní společnosti. Všechny příznaky svědčí o tom, že nastává Pánem předpovězený čas navštívení. V sázce je všechno. Nesmírně mnoho duší současných a ještě více budoucích je ohroženo, nesmírně mnoho duší hyne hladem a žízni, nesmírně mnoho duší končí ve věčném zavržení, a přitom klesá počet těch, kteří by jim měli a mohli zprostředkovat Boží pomoc.



Rogier van der Weyden (r. 1450):
Oltářní obraz s motivem posledního soudu

Ted' nastala pro křesťany doba klidu, pohody, ale naopak doba zvýšeného úsilí a apoštolské horlivosti. Je to doba, jakou velice výstižně a nekompromisně charakterizuje svatý apoštol Petr zvláště v druhé kapi-

tole svého druhého listu, která je bohužel mezi věřícími málo známá, protože ji prakticky nikdy neslyší.

„Ten den Páně přijde náhle jako zloděj!“ Přijde znenadání, kdy to budou lidé nejméně očekávat. Pán současně varuje před falešnými proroky, a jedno z nejfalešnějších prorocství je „vyhlášení pokoje, ačkoliv žádný pokoj není“.

A je tu ještě jedno falešné poselství: hledání spásy u pohanických bohů.

„Tam, kde se rozmnožil hřích, v ještě hojnější míře se rozmnožila milost,“ říká Apoštol. Součástí této Boží milosti jsou také ony opakované Boží výzvy a varování. Ale je to zajímavé. Když Bůh promluví k některé své vyvolené duši, aby nás skrze ni poučil, varoval a přiměl nás k obrácení, přistupuje se k takovému navýsost potřebnému poselství jako ke krajně podezřelému, a pokud se vůbec podaří překonat apriorní negativní postoj a nejednou i nespravedlnosti a křivdy vůči nevinným poslům, trvá to někdy i celá desetiletí. Ale když se někdo vypraví na Dálný východ

tý. Zalistujete-li na internetu našich sousedů, vyrobí se vám celé zástupy kněží i řeholnic, kteří jsou připraveni zasvětit vás do buddhismu. Dokonce na to vznikly celé církevní vzdělávací ústavy. Co by tomu asi řekli apoštolové? Zůstal jim snad jediný Mistr a Pán něco dlužen, aby se museli vypravit za buddhistickým mistrem a doučit se to od něho? Ježíš nám slíbil a také seslal svého Ducha: „Až přijde On, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy.“ „Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná.“ Není tu nikde ani slova o tom, že jeho pravda bude roztroušena v pohanských praktikách, odkud si ji máme sami vy-preparovat.

V popisu konce lidských dějin, který nám zachoval svatý Matouš, předestírá nám Pán podrobněji scénář vrcholného dějinného soudního přelíčení. Půjde v něm však jen o jedno: o lásku. Zvykli jsme si interpretovat slova nejvyššího Soudce, jako by se vztahovala jen na skutky milosrdenství. Jejich smysl je však nesporně širší. Ježíš nám zjevuje, že každíčký projev lidského vztahu, pozornosti a lásky prokázany druhému člověku hodnotí jako projev prokázany jemu samotnému, ale stejně tak jakékoliv sobectví, od malé nepozornosti a přehlížení až po krutou křivdu a nespravedlnost, hodnotí naprosto stejně, jako by se člověk takto zachoval vůči němu samotnému: „Cokoliv jste učinili nebo neučinili kterémukoliv, i z těch nejmenších, mně jste učinili nebo neučinili.“ Mezi ty nejmenší patří tedy i miliony dětí, kterým nebylo dovoleno se narodit! Proto přirovnání svrchovaného Pána nebe a země k pozemskému soudci je velmi nedostatečné. U pozemských soudů se od soudce vyžaduje nepředpojatost a objektivnost, aby k posuzované skutkové podstatě přistupoval zcela nezúčastněně, o sobě. Ježíš se však na konci dějin představuje lidstvu jako jediný, komu lidé ve skutečnosti

Pokračování na str. 15



Ne 18. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (20) 8.10 Na koberečku (31) 8.25 Letecké příběhy (5. díl) - Pokažená hra 8.35 Kuba 9.30 Pod klíčem a křížem 9.45 Pro vita mundi (54) - Lucie Pracná 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Mysločovice (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (17) 12.50 Hornolidečsko: Horní Lideč 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Jsme živé kameny 16.35 Hlubinami vesmíru (10) 17.30 Na misijních cestách s kardinálem Tomkem (4) 18.05 Malé biblické příběhy (20) 18.10 Robin Hood 19.10 Když jde o život 19.35 Čteme z křesťanských periodik 19.45 Wings of Gipsy (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava Dies (455) (P) 20.35 Večer norské hudby ke 100. výročí úmrtí E. H. Griega (P) 21.35 Misijní magazín (16) 22.40 Kuba 23.30 Noemova pošta (listopad) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 19. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Vyкроčme z mlhy 8.30 Na koberečku (31) 8.45 Čteme z křesťanských periodik 8.55 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm - Eucharistie, plod kříže 9.45 Cesty za poznáním: Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 10.15 Octava dies (455) 10.45 Tandem kvíz (17) 11.20 Wings of Gipsy 11.40 Letecké příběhy (6. díl) - Nováček 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (29) - Petr Váňa 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Dotek lásky a posvěcení 16.35 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 17.10 Exit 316 (11. díl): Sex 17.30 Hornolidečsko: Horní Lideč 17.45 Baterka 18.10 Vyкроčme z mlhy 18.35 Letecké příběhy (7. díl) - Falešné vítězství 18.50 Cesty za poznáním: Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 19.20 Křižovatky (9) - Aleš Jaluška 19.45 Pod klíčem a křížem 20.00 Z pokladů duše 20.05 Spojené arabské emiráty 21.00 Na koberečku (32) (P) 21.20 Atlas Charity: FEST Rom 2006 21.25 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církev ne? 23.25 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega 00.35 Cesty za poznáním: Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 20. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Spojené arabské emiráty 8.55 Pro vita mundi (29) - Petr Váňa 9.45 Cesty za poznáním: Stockholm 10.10 FIAT LUX 11.10 Dotek lásky a posvěcení 11.40 Letecké příběhy (7. díl) - Falešné vítězství 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Jsme živé kameny 16.30 Pro vita mundi (54) - Lucie Pracná 17.15 Křižovatky (9) - Aleš Jaluška 17.40 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 18.05 Dětská televize (listopad 2007) 18.35 Zvoneček a Kopretinka (1. díl) - Sluníčko 18.50 Pod klíčem a křížem 19.05 Léta letí k andělům (10) - sochař Václav Česák 19.30 Přírodní krásy Ameriky (3/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky (P) 21.05 Historie vojenského letectví (1. díl) (P) 21.35 Hornolidečsko: Horní Lideč 21.50 Exit 316 (11. díl): Sex 22.10 Tandem kvíz (17) 22.45 Hlubinami vesmíru (10) 23.45 Pro vita mundi (29) - Petr Váňa 00.35 Octava dies (455) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

(P) 21.05 Historie vojenského letectví (1. díl) (P) 21.35 Hornolidečsko: Horní Lideč 21.50 Exit 316 (11. díl): Sex 22.10 Tandem kvíz (17) 22.45 Hlubinami vesmíru (10) 23.45 Pro vita mundi (29) - Petr Váňa 00.35 Octava dies (455) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 21. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: FEST Rom 2006 8.10 Historie vojenského letectví (1. díl) 8.40 Hlubinami vesmíru (10) 9.40 Exit 316 (11. díl): Sex 10.00 Cesty za poznáním: San Francisco 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 12.00 Z pokladů duše 12.05 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 12.40 Jsme živé kameny 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církev ne? 17.00 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež (P) 17.20 Štúdio AHA! (8) 18.00 Cesty za poznáním: San Francisco 18.00 Pouť v Trnavě (L) 19.30 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 19.55 Z pokladů duše 20.00 Sedm dní na hoře TÁBOR (P) 20.40 Spojené arabské emiráty 21.25 Atlas Charity: Hnojník - Dům pokojného stáří 21.30 Hornolidečsko: Lidečko 21.45 Pod klíčem a křížem 22.00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm - Eucharistie, plod kříže 22.35 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.05 Tandem kvíz (17) 00.40 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 22. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 8.40 Dětská televize (listopad 2007) 9.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církev ne? 10.05 Přírodní krásy Ameriky (3/13) 10.35 Spojené arabské emiráty 11.25 Hornolidečsko: Lidečko 11.40 Zvoneček a Kopretinka (1. díl) - Sluníčko 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 12.35 Přírodní krásy Ameriky (2/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Spojené arabské emiráty 17.00 Vyкроčme z mlhy 17.25 Dotek lásky a posvěcení 18.00 Tandem kvíz (18) (P) 18.35 Zvoneček a Kopretinka (2. díl) - Měsíček 19.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 19.30 Octava dies (455) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (55) - Don Václav Klement, SDB (P) 20.55 Cesty za poznáním: Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 21.25 Vyкроčme z mlhy 21.50 Sedm dní na hoře TÁBOR 22.30 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež 22.50 Historie vojenského letectví (1. díl) 23.20 Noemova pošta (listopad) 00.45 Na koberečku (32) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 23. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Sedm dní na hoře TÁBOR 8.45 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 9.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 9.30 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 10.30 Čteme z křesťanských periodik 10.40 Cesty za poznáním: Stockholm 11.05 Vyкроčme z mlhy 11.40 Zvoneček a Kopretinka (2. díl) -

Měsíček 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (P) 12.05 Robin Hood 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Žít cestou (5) (P) 17.55 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 18.15 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež 18.35 Zvoneček a Kopretinka (3. díl) - Větrík 18.45 Spojené arabské emiráty 19.35 Dotek lásky a posvěcení 20.00 Z pokladů duše 20.05 Od Klokot k Sydney (L) 21.30 Historie vojenského letectví (1. díl) 22.05 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 23.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církev ne? 00.05 Přírodní krásy Ameriky (3/13) 00.35 Octava dies (455) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 24. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (21) 8.10 Robin Hood 9.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.55 Baterka 10.25 Přírodní krásy Ameriky (3/13) 11.55 Malé biblické příběhy (21) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (3/13) 12.30 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (11) - Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 16.30 Dotek lásky a posvěcení 17.05 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm - Eucharistie, plod kříže 17.40 Čteme z křesťanských periodik 17.50 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (P) 18.10 Dětská televize (listopad 2007) 18.35 Pasáček Asaf (1. díl) (P) 18.45 Momentky z ostrova krásy - Korsika 19.05 Cesty za poznáním: Bangkok 19.30 Naučme se poslouchat 20.00 Malé biblické příběhy (21) 20.05 Babámama 20.35 Sedm dní na hoře TÁBOR 21.15 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež 21.35 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 22.00 Spojené arabské emiráty 22.50 Noční univerzita: P. Petr Karas: Bible 23.35 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 00.35 Cesty za poznáním: Bangkok 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 25. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (22) 8.10 Na koberečku (32) 8.25 Zvoneček a Kopretinka (3. díl) - Větrík 8.35 Spojené arabské emiráty 9.30 Barva uschlé růže 9.45 Pro vita mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 10.30 Přenos mše sv. ze Slovenska (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (18) 12.50 Hornolidečsko: Lidečko 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 16.30 Hlubinami vesmíru (10) 17.30 Malé biblické příběhy (22) 17.35 Zorro mstitel 19.10 Babámama 19.35 Čteme z křesťanských periodik 19.45 Momentky z ostrova krásy - Korsika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (456) (P) 20.35 Ztracen v oblacích 22.00 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 23.00 Od Klokot k Sydney 00.30 Cesty za poznáním: San Francisco 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Od neděle 18. do neděle 25. listopadu 2007 se konají
LIDOVÉ MISIE ve farnosti BÁNOV**

Heslo misí: K misím se připojím, dobro v sobě probudím.
Hlavní kazatel: P. Jindřich Bartoš, děkan znojemský a vranovský
Z programu misí: Každodenní bohoslužba s misijním kázáním • Žehnání domů a bytů • Kající světelné procesí • Stavění nového misijního kříže • Návštěva nemocných • Zpovídání po letech a další program pro jednotlivé stavy (pro muže, ženy, mládež atd.).
Misie vede FATYM Vranov nad Dyjí. O co při misiích jde? Každý je zván, aby v sobě probudil to, co je v něm nejlepší.
Srdečně zve farní společenství v čele s P. Petrem Bulvasem.

Matice svatokopecká zve zájemce na **adventní duchovní obnovu**, která se uskuteční ve spolupráci s duchovní správou Sv. Kopečka u Olomouce **v sobotu 1. prosince 2007** od 9 do 12 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary, a to pod vedením P. Klementa Růžičky OPraem. V jejím rámci se společně zúčastníme mše svaté, sloužené v bazilice v 10 hodin za živé a zemřelé členy Matice svatokopecké.
Dále Matice svatokopecká pořádá **v neděli 9. prosince 2007** od 16 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary **Adventní setkání s otcem biskupem**, jemuž bude přítomen Mons. Josef Hrdlička, olomoucký světící biskup. Srdečně zveme zájemce na toto odpoledne otázek a odpovědí.

**NEJPOTŘEBNĚJŠÍ MEDITACE -
dokončení ze str. 13**

přímo a po celý svůj život adresovali všechno své jednání, všechny své projevy pozornosti i nevšímavosti, ochoty i neochoty, dobrotivosti i tvrdosti, soucitu i necitelnosti, trpělivosti i nesnášenlivosti, lásky i sobectví a nenávisť, něžnosti i krutosti.

Představa neúprosného a rozhněvaného soudce-mstitele je ovšem rovněž zcela nepřiměřená. Ať to zní jakkoliv paradoxně, to, co zdrtí a srazí zavržené, nebude pohled na Boží neúprosnou spravedlnost, ale pohled na nekonečnou Boží lásku. Tato jimi nemilovaná Lásku bude pro ně tak nesnesitelná, že se propadnou do věčného ohně. Zachvátí je šířící nenávisť k Lásce, která je stvořila ke svému obrazu, ale které se stali tak nepodobnými. Božský soudce nepotřebuje žádné svědky a důkazy. Byl sám více než svědkem všeho lidského dobra i zla. Tak jako bude zdrojem nekonečné blaženosti poznání: „To jsi Ty, komu jsem posloužil, prokázal dobrodiní?“, tak bude zdrojem nekonečného zoufalství a neštěstí poznání: „To jsi Ty, kým jsem pohrdal, komu jsem ukřivdil, komu jsem nepomohl, koho jsem připravil o život?“

Existují oprávněné obavy, že tím největším dluhem, ze kterého se my křesťané budeme zodpovídat, nebudou ani tak naše zlé skutky, jako spíše všechno to dobré, které Pán od nás očekával, které jsme měli vykonat, a nevykonali. Nejen na ulicích Kalkaty umírají bezmocní chudáci. Všude kolem nás je mnoho těch, kteří hynou ve své bídě, pokrytí vředy jako Lazar u dveří bohatcova domu. To je nejdůležitější meditace, pro kterou by se měl otevřít náš duchovní zrak. Předpokládá to citlivost a vnímavost, ve které se potřebuje vycvičit naše srdce, ale kterou nezískáme v buddhistickém klášteře, ale před křížem našeho Pána Ježíše Krista. -lš-

Liturgická čtení

Neděle 18. 11. - 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Mal 3,19-20a
Ž 98(97),5-6.7-8.9
Odp.: srov. 9 (*Přišel Hospodin, aby spravoval národy podle práva.*)
2. čt.: 2 Sol 3,7-12
Ev.: Lk 21,5-19
Slovo na den: Nebude hned konec.

Ev.: Lk 19,11-28
Slovo na den: Šel dál, vzhůru do Jeruzaléma.

Pondělí 19. 11. - ferie

1. čt.: 1 Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64
Ž 119(118),53.61.134.150.155.158
Odp.: srov. 88 (*Zachovej mi život, Pane, a budu dbát na tvá přikázání.*)
Ev.: Lk 18,35-43
Slovo na den: Ježši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!

Čtvrtek 22. 11. - památka sv. Cecilie

1. čt.: 1 Mak 2,15-29
Ž 50(49),1-2.5-6.14-15
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Lk 19,41-44
Slovo na den: Co vede k pokoji.

Úterý 20. 11. - ferie

1. čt.: 2 Mak 6,18-31
Ž 3,2-3.4-5.6-7
Odp.: 6b (*Hospodin mi pomáhá.*)
Ev.: Lk 19,1-10
Slovo na den: Rád by uviděl Ježíše.

Pátek 23. 11. - nez. pam. sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: 1 Mak 4,36-37.52-59
1 Kron 29,10bc.11abc.11d-12a.12bcd
Odp.: 13b (*Chválime tvé slavné jméno, Hospodine!*)
Ev.: Lk 19,45-48
Slovo na den: Domem modlitby.

Středa 21. 11. - památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: 2 Mak 7,1.20-31
Ž 17(16),1.5-6.8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)

Sobota 24. 11. - památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: 1 Mak 6,1-13
Ž 9(9A),2-3.4+6.16+19
Odp.: srov. 15b (*Rozjásám se nad tvou pomocí, Hospodine!*)
Ev.: Lk 20,27-40
Slovo na den: Pro něho.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	18. 11.	19. 11.	20. 11.	21. 11.	22. 11.	23. 11.	24. 11.
Antifona	812	826	841	1653	1708	889	1692
Žalm	783	783	783	783	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	1653	1709	889	1693
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	1654	1710	893	1693
Antifona k Zach. kantiku	726	831	847	1595	1596	894	1694
Prosby	817	831	847	1655	1711	894	1694
Záv. modlitba	726	832	847	1595	1596	1597	1630
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	726	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	852	1648	1714	900
Antifony	808	822	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	1663	1717	903
Ant. ke kant. P. M.	726	726	840	856	1595	1596	904
Prosby	811	826	841	856	1664	1718	904
Záv. modlitba	726	726	841	857	1595	1596	1597
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

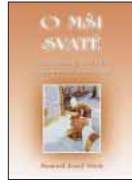
Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřená v roce 2007 o těchto sobotách: 1. 12. • 8. 12. • 15. 12. • 22. 12.

O MŠI SVATÉ

Sestavil Josef Vlček

Praktická příručka nejen pro ministranty, ale i pro kněze a věřící lid. Popisuje průběh ritu mše svaté podle misálu z roku 1962, schváleného bl. Janem XXIII., obsahuje latinské texty a jejich české překlady (dvousloupcová sazba), stručný přehled latinské výslovnosti a několik dalších informací. Pro názornost jednotlivých postojů a úkonů poslouží velmi dobře černobílé obrázky.

Brož., A6, 86 stran, 65 Kč



vě v únoru roku 1952. Jednotlivá rozjímání jsou doplněna z křížové cesty v době působení v Blatničce a citacemi z publikací Dějiny mého povolání 4 a Novozákonní rozjímání 1 a 3.

Brož., 120 x 200 mm, 48 stran, 58 Kč



SPOLEČNÉ PROSBY VĚŘÍCÍCH • DOBA BĚHEM ROKU (Neděle cyklus A-C • Týden I.-IV. • Doplnky)

Vytvořil a z různých pramenů zpracoval P. Mgr. Vladimír Mrázek

Přímlyvy ke mši svaté pro liturgické mezidobí – kromě všech nedělí jsou připojeny čtyři varianty přímlyv na všední dny a doplnky (první pátek, sobotní památka Panny Marie a přímlyvy převzaté z Českého misálu). Vyšlo s církevním schválením.

Koř. vaz., A5, 168 stran, 139 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA S P. ANTONÍNEM ŠURÁNKEM

Uspořádal P. Mgr. Pavel Čaha SDB • Ilustrace Ludmila Jandová

Tato ilustrovaná křížová cesta je sestavena z veršů, které služebník Boží P. Antonín Šuránek napsal v internačním táboře v Želí-

ADVENT

Josef Janšta • Ilustrace Lucie Fričová

Příběhy ze života dětí a mládeže, příklady světců, svědectví, čtení na pokračování, modlitba na konci každého čtení – to vše tvoří soubor na každý den adventu.

2. vydání • V edici Večerní čtení sv. 1 • Brož., A5, 128 stran, 97 Kč

BOŽÍM KROKEM

François Gondrand •

Překlad PhDr. Petr Čermák, PhD.

Život a dílo Mons. Josemarií Escrivá de Balaguer, zakladatele Opus Dei. Autor, který světe osobně poznal, se opírá o své vzpomínky, o Escrivovy spisy a o systematické studium archivních dokumentů.

Váz., A5, 336 stran + 16 stran černobílé obr. přílohy, 298 Kč



Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.